

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

striraadet, Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri, De samvirkende Landboforeninger og De samvirkende Husmandsforeninger. Alle disse Brugere af Havnene og de 6 Administrationsrepræsentanter dannede altsaa et Flertal, og deres Vejledning har Ministeriet fulgt.

I Modsætning dertil fandtes der indenfor Kommissionen to Mindretal, det ene bestaaende af Aarhus Havn og det andet af samtlige de øvrige Havne, repræsenterede ved Havnesammenslutningerne.

Kommissionsflertallets Synspunkter, som altsaa ogsaa deles af De samvirkende Landboforeninger og De samvirkende Husmandsforeninger, gik i alt væsentligt ud paa følgende: Paa den ene Side maa det tilstræbes, at Havnenes Kunder kan faa den ønskede og naturlige Nedsættelse af Havneafgifterne, og paa den anden Side maa Havnene værnes mod større Nedsættelse, end deres Økonomi kan bære; paa den ene Side maa Havnene have den størst mulige Frihed til at bestemme de Takster, der svarer til deres lokale Behov, paa den anden Side kan den frie Konkurrence ikke være fuldstændig raadende, da Havnene, i hvilke der er anbragt betydelige Kapitaler, er Samfundsgoder af almen Betydning, saaledes at det ikke kan tillades den enkelte Havn at fastsætte saa lave Takster i Forhold til Nabohavnene, at den ganske kunde konkurrere disse ud.

Dette var, som sagt, Kommissionsflertallets Opfattelse, tiltraadt af den daværende Minister, Hr. Landstingsmand Stensballe, og tiltraadt af mig. Der var, som jeg sagde, to Mindretal. Det ene var Aarhus, der henstillede, at de enkelte Havne fik Lov til at fastsætte Taksterne alene under Hensyn til den enkelte Havns Økonomi. Det andet Mindretal var Havnesammenslutningernes Repræsentanter; de kunde ikke tiltræde, at de enkelte Havne i saa vid Udstrækning som muligt fik Frihed til at bestemme deres Takster, men mente, at Havne indenfor samme Kreds saa vidt muligt skulde have ens Takster, uden at de enkelte Havne dog derved skulde forhindres i at tage lokale Hensyn, naar det kunde ske i Forstaaelse med Nabohavnene.

Paa et særligt Punkt indtog dette sidste Mindretal ogsaa et afvigende Standpunkt, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det burde tillades den enkelte Havn at gaa over til at anvende Københavns Havns System for Beregningen af Skibsafgifter, naar blot den paagældende Havn dokumenterede, at den kunde taale

det. Mindretallet billigede ikke dette, som vilde medføre Uensartethed.

Det eneste principielle Spørgsmaal vedrørende de fra de forskellige Havne fremkomne Forslag til nye Havne- og Brotakster, som Ministeriet i øvrigt ikke endnu har haft Lejlighed til endeligt at behandle — de er i Øjeblikket ude til Erklæring hos Toldrevisionen og hos Søfartsministeriet —, er Aarhus og Aalborg. Havnes Ønsker om at undlade at opkræve Vareafgift for al Udførsel fra Havnen til Indlandet. Det har Ministeriet overensstemmende med hele Kommissionen — altsaa hele Kommissionen minus Aarhus — og ogsaa i Overensstemmelse med det af Ministeriet udsendte Cirkulære ikke ment at kunne approbere, da det var uoverskueligt, hvor skæbnsvanger en Konkurrence de to Havne derved vilde kunne paaføre andre Havne. Denne Opfattelse har Aalborg Havn for sit Vedkommende akkviesceret ved, og den har indsendt et nyt Forslag til Havnetakster, hvorimod dette ikke er Tilfældet med Aarhus.

Jeg mener, at Ministeriet ved i 1926 at nedsætte en særlig Kommission og tilkalde Erhvervene, Havnenes Brugere, til at være Raadgivere og ved overfor de to Mindretal, der stod hver paa sin Side, i et og alt at følge den fornuftige, af Kommissionens Flertal angivne Vej, dermed har gjort, hvad det burde, og jeg mener ikke, at der i dette Spørgsmaal kan rejses nogen berettiget Kritik mod Ministeriets Stilling til Havnetaksterne.

**Ordføreren (L. D. Rasmussen):** Ligesom den højtærede Minister maa jeg meget indtrængende fraraade Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 4. Det er jo ikke noget nyt, her er dukket op, det er gammelt indenfor de forskellige Kommuner. En Mængde Kommuner har gennem lange Tider haft overenskomstsmæssig Ferietid ogsaa for Ekstraarbejdere, endog saaledes, at disse blot skulde have været beskæftigede et halvt Aar eller blot 5 Maaneder, har jeg set, i den forud for det paagældende Aar liggende Sæson. Jeg kan ikke se, at der er nogen Grund til, at de Arbejdere, der her er Tale om, skulde stilles ugunstigere. København-Frederiksberg har ganske den samme Ordning, og det samme gælder flere Etater under Staten.

Hvis man nu vil hænge sig fast i Ordet *Ekstraarbejder* og vil mene, at det er en Arbejder, som er knyttet meget løst til sin Arbejdsgiver, maa jeg dog gøre opmærksom paa, at af de Arbejdere, hvorom der i Øje-